

[Kirsten Jacobsen.]

skudt i skoene, at vi kun vil tilgodese ejerne, og for at ramme en pæl igennem den påstand vil jeg godt slå fast, at det er ikke rigtigt, og jeg vil godt bede ministeren om bagefter at bekræfte, at sociale boligselskabers eventuelle fallit ikke har nogen indflydelse på lejernes stilling, at ingen kan blive sagt op og ingen kan blive pålagt højere husleje, end de betaler i øjeblikket, bortset fra de lovlige stigninger.

Det eneste, der kan ske, er, at de, der på en tvangsauktion overtager nogle ejendomme, måske bliver nødt til at sætte huslejerne ned for at få udlejet deres lejligheder. Jeg er overbevist om, at det sunde princip også vil komme til at gælde her, at man meget hurtigt vil finde ud af, at det er bedre at få en lavere husleje ind hver måned end ingen husleje at få. Det er der jo selv sociale boligselskaber der nu har indset, og vi har i den sidste tid set annoncer her fra København, hvor sociale boligselskaber har nedsat deres husleje for at få lejet deres lejligheder ud. Nu er der jo bare det kedelige ved den form for huslejenedsættelser, at det ikke er selskabet, der skal betale. Det kan gå hen og hente pengene i statskassen bagefter, og så er det jo de mennesker, der flytter ind, der alligevel kommer til at betale.

Fremskridtspartiet finder det også uansvarligt, at sociale boligselskaber fortsat igangsætter nybyggeri på trods af det meget store antal tomme lejligheder, som de har. Det var måske på sin plads at overveje, om man ikke burde nægte igangsætningstiladelser, hvis et selskab har tomme lejligheder af en vis størrelsesorden, for der er jo ikke noget som helst fornuftigt i, at man bare bygger nye boliger, for at de skal stå tomme, også selv om der står et ganske bestemt antal i boligforliget. Jeg tror, alle fornuftige mennesker vil kunne indse, at det ikke tjener noget formål at bygge bare for at bygge.

Hvis man ser på de støtteordninger, som har været gældende igennem de sidste 10 år, må man jo nok konstatere, at støtteordningernes størrelse og de udgifter, staten dermed har haft, har taget en himmelflugt, som nok ikke står ret godt i forhold til det antal boliger, der er bygget. Hvis man alene tager rentesikringsordningen, blev der i 1966-67 udbetalt 19.900.000 kr. I finans-

året 1975-76 er vi havnet på en statsudgift til rentesikring på 765 mill. kr.

Udviklingen inden for boligsikringen har været nogenlunde den samme. Før man fik den faste boligsikringslov i 1966, havde man huslejetilskud til familier, således at man i hvert enkelt tilfælde opgjorde den pågældende families behov for tilskud til huslejeformål. Dengang kostede det det offentlige 80 mill. kr. Nu skønner man i 1975-76, at boligsikringsudgiften bliver 665 mill. kr. Yderligere har boligselskaberne nu i medfør af boligforliget fået mulighed for gennem rente- og afdragsfri lån over en meget lang årrække at få finansieret næsten hele egenkapitalen, hvilket i løbet af kort tid vil medføre yderligere statsudgifter.

Alt i alt må det konstateres, at det offentliges tilskud til socialt boligbyggeri efterhånden er helt uacceptabelt, og jeg er helt overbevist om, at boligforsyningen af lejligheder vil kunne klares både billigere og mere effektivt af private firmaer.

Nu har de sociale boligselskaber jo en fremragende fortaler i vores boligminister, og hver gang selskaberne er i økonomiske vanskeligheder, kommer ministeren glad enten til boligudvalget eller til finansudvalget og beder om, at de får øget støtte. Sidst drejede det sig om en ansøgning til finansudvalget på 60 mill. kr., og da finansudvalget ikke imødekom boligministerens ansøgning, skete der noget, som efter min mening er noget besynderligt. Ministeren godkendte et boligselskabs regnskab, og det gav anledning til en rebelaning af ganske betragtelig størrelse. Derfor vil jeg gerne spørge boligministeren: hvor lang tid går der, inden de penge også er brugt op, og vil Brøndby Strand kunne overleve næste termin uden yderligere statstilskud? Vi ved jo alle sammen, at de 60 mill. kr., som ministeren søgte finansudvalget om, kun er en dråbe i havet, og selv om de blev bevilget, ville vi om 3 eller 4 måneder kunne møde det samme aktstykke én gang til, og det vil vi formodentlig kunne fortsætte med de næste 10 år.

Fremskridtspartiet ser derfor ikke nogen anden løsning, end at vi én gang for alle fjerner det sugerør, som Brøndby Strand og andre sociale boligselskaber har i statskassen. Et så drastisk skridt vil muligvis i øjeblikket kunne påføre staten en udgift, men